

Sygn. akt III AUa 1055/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

del. SSO Beata Łapińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2015 r. w Ł.

sprawy **J. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o emeryturę

na skutek apelacji J. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 27 czerwca 2014 r. sygn. akt V U 535/14

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1055/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił J. N. prawa do emerytury w obniżonym wieku, wskazując, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się sumarycznym stażem pracy w wymiarze 24 lat 4 miesięcy i 29 dni oraz stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 12 lat 8 miesięcy i 26 dni. Organ rentowy podniósł dodatkowo, że do wniosku o emeryturę J. N. nie dołączył żadnego dokumentu potwierdzającego fakt, że będąc zatrudnionym, jako palacz w Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w K. wykonywał on pracę szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

W odwołaniu z 14 kwietnia 2014 r. J. N. zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięcia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wnosząc o jego zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że będąc zatrudnionym w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K. wykonywał tam pracę palacza centralnego ogrzewania zgodną z wykazem A Działem XIV poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w treści zaskarżonej decyzji.

Zaskarżonym wyrokiem z 27 czerwca 2014 r., sygn. akt: V U 535/14, Sąd Okręgowy w Kaliszu, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił odwołanie.

Orzeczenie to zapadło w następującym stanie faktycznym:

J. N., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał 24 lata 4 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Pierwszy wniosek o emeryturę wcześniej złożył 20 czerwca 2012 r. i decyzją z 20 lipca 2012 r., a następnie decyzją z 20 sierpnia 2012 r. ZUS odmówił mu prawa do tego świadczenia, bowiem nie zaliczył do stażu ogólnego ani do stażu w szczególnych warunkach okresu pracy w (...) w R. od 3 sierpnia 1975 r. do 31 października 1978 r.

Odwołanie od tych decyzji rozpoznawane było przez Sąd Okręgowy w Kaliszu, a następnie przez Sąd Apelacyjny w Łodzi. Wyrok Sądu Okręgowego, który uznał sporny okres za zatrudnienie wykonywane na stanowisku traktorzysty w ramach stosunku pracy został uchylony przez sąd odwoławczy, który w uzasadnieniu podał, iż istnieją dowody wskazujące, że J. N. został przyjęty w poczet członków (...) w dniu 25 września 1975 r. Poza sporem było przy tym, że podczas całego okresu pracy w (...) w R. odwołujący się wykonywał pracę na stanowisku traktorzysty.

Sąd Okręgowy wskazał, że z akt osobowych odwołującego się wynika, iż po raz pierwszy został on przyjęty do pracy w Zespole (...) w K. (ul. (...)) na sezon grzewczy od 1 stycznia 1991 r. do 30 kwietnia 1991 r. w charakterze pomocnika palacza. Umowa ta została przedłużona do 31 maja 1991 r.

Druga umowa o pracę na takie samo stanowisko dotyczy sezonu grzewczego od 1 listopada 1991 r. do 30 kwietnia 1992 r., trzecia – okresu od 19 października 1992 r. do 30 kwietnia 1993 r. Kolejna umowa na stanowisko pomocnika palacza dotyczy sezonu grzewczego od 1 listopada 1995 r. do 30 kwietnia 1996 r. Umowa o pracę z 30 kwietnia 1996 r. na okres od 1 maja 1996 r. do 30 września 1996 r. zawarta została na stanowisko pracownika gospodarczego, a od 1 października 1996 r. ponownie powierzono stanowisko pomocnika palacza w pełnym wymiarze czasu pracy.

Następnie pismem z 7 kwietnia 1997 r. J. N. zwrócił się o „pozostawienie na pół etacie w charakterze pracownika gospodarczego” i w taki sposób został zatrudniony na okres od 1 maja 1997 r. do 31 października 1997 r. W okresie od 21 października do 27 listopada 1997 r. J. N. odbył kurs palaczy kotłów wodnych i parowych, do czego został zobowiązany przez zakład pracy. Od 1 maja 1998 r. powierzono mu obowiązki pracownika gospodarczego z wymiarem czasu pracy do 134 godzin miesięcznie.

Odwołujący się był jeszcze do 31 grudnia 2000 r. zatrudniony w kolejnych sezonach grzewczych, jako palacz, a poza tymi sezonami jako pracownik gospodarczy. Z korespondencji wewnętrznej wynika, że w celach grzania wody piec opalany był przez cały rok. Nie ma jednak w aktach danych o rodzaju pieca, jaki odwołujący się obsługiwał, wiadome tylko, że był to piec w Przychodni (...) przy ul. (...) w K.. Danych o parametrach technicznych pieca obsługiwanego przez J. N. nie dostarczyły też zeznania wskazanych przez niego świadków ani nawet jego własne zeznania. Możliwe było jedynie ustalenie, że w przychodni istniały dwa duże piece służące do ogrzewania centralnego pomieszczeń używane w sezonach grzewczych i jeden piec do grzania ciepłej wody czynny cały rok. Budynek przychodni był trzykondygnacyjny. Wszystkie piece były nie zmechanizowane.

Następca prawny zakładu pracy odmówił J. N. wydania świadectwa pracy w szczególnych warunkach uznając, że obsługiwał on piec, który nie był piecem typu przemysłowego, a ponadto zatrudniony był na przestrzeni lat w różnym wymiarze czasowym, często w niepełnym etacie i wykonywał także inne czynności niż palacza.

W świetle tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii ogólnego stażu pracy Sąd Okręgowy uznał, jednak że ubezpieczony spełnił warunek posiadania, co najmniej 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Sąd przypomniał, że okres pracy na obszarze Państwa Polskiego w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych przed 15 listopada 1991 r. jest z mocy art. 6 ust 2 pkt. 12 okresem składkowym. W sytuacji zatem, gdy istnieją dowody ocenione przez Sąd Apelacyjny w Łodzi, jako potwierdzenie pracy J. N. w charakterze członka (...), okres od przyjęcia go w poczet członków tj. do 31 października 1978 r. podlega doliczeniu do ogólnego stażu ubezpieczeniowego. Przed datą powstania stosunku członkostwa w spółdzielni zatrudnienie J. N. miało zaś charakter pracowniczego stosunku pracy i, jako takie również

stanowi okres składkowy zgodnie z w art. 6 ust. 2 pkt. 1 cyt. ustawy. Co za tym idzie, w ocenie Sądu Okręgowego zaliczeniu do ogólnego stażu podlegał cały okres wykazany świadectwem pracy z 31 października 1978 r. tj. od 3 sierpnia 1975 r. do 31 października 1978 r.

W związku z powyższym, spór przed Sądem Okręgowym ograniczony został do kwestii okresów pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony domagał się bowiem zaliczenia pracy na stanowisku palacza C.O. z sezonach grzewczych od 1 listopada 1995 r. w Zespole (...) w K..

Sąd przypomniał, że stanowisko palacza w wykazie stanowisk, na których uznaje się pracę w szczególnych warunkach umieszczone jest w dziele XIV poz. 1. i opisane jako prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Jako piece typu przemysłowego uważa się zaś kotły parowe lub wodne odpowiadające Polskiej Normie PN – 70H – (...), przeznaczone do wytwarzania pary lub podgrzewania wody, których moc przekracza 1 MW, przy czym na kotłach wodnych temperatura wody na wylocie przekracza 115° C, a w kotłach parowych ciśnienie pary przekracza 70 Kpa.

Kocioł typu przemysłowego to kocioł umiejscowiony w ciągu technologiczny danego zakładu pracy, służący do wytwarzania energii w postaci pary wodnej poruszającej rozmaite maszyny, urządzenia lub do wytwarzania gorącej wody wykorzystywanej w procesie produkcji. Czym innym jest kocioł grzewczy, który służy do dostarczania ciepła, dla którego gorąca woda lub para jest tylko nośnikiem lub do wytwarzania ciepłej wody i pary do celów użytkowych (jak mycie, pranie, gotowanie), a nie do celów przemysłowych. Między tymi piecami istnieje wiele technicznych różnic m.in. co do temperatury w komorze spalania, ciśnienia wody czy pary w instalacji, ilości i rodzaju używanego paliwa. Z tych różnic wynikają też różnice w obsłudze i dozowaniu pracy pieca, zatem niedopuszczalne jest stosowanie interpretacji rozszerzającej zapisów Działu XIV poz. 1 cyt. rozporządzenia.

Sąd Okręgowy wskazał, że z informacji pochodzącej od następcy prawnego pracodawcy J. N. wynika, iż piec przez niego obsługiwany nie był piecem typu przemysłowego. Oceny tej nie mogły zmienić zeznania ubezpieczonego, czy też świadków R. i R.. Ich wiedza nie obejmuje bowiem szczegółów co do parametrów pieca i ma charakter wiedzy ogólnej. Sąd Okręgowy podkreślił, że wyobrażenie uczestników postępowania, co do tego jaki czynniki decydują o kwalifikowaniu pieca do typu przemysłowego nie mają żadnych podstaw prawnych i nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy doszedł zatem do przekonania, że obsługiwany przez J. N. w przychodni zdrowia piec CO nie służył do celów produkcji tylko do celów użytkowych, zatem nie mógł to być piec typu przemysłowego. Niezależnie więc od uciążliwości pracy na stanowisku palacza w sezonach grzewczych praca ta nie była pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu cytowanych przepisów. W tym stanie rzeczy brak podstaw do zaliczenia tych okresów w poczet szczególnego stażu pracy. Co za tym idzie, ubezpieczony nie dysponuje okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach i nie spełnia kryteriów do przyznania emerytury wcześniej.

Sąd Okręgowy oddalił zatem odwołanie J. N., jako bezzasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Orzeczenie to zaskarżył apelacją z 12 sierpnia 2014 r. J. N. zarzucając mu:

- (1) sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,
- (2) nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy,
- (3) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tj. punktu 1 działu IV „Prace różne” – załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu tak sformułowanych zarzutów skarżący podkreślił przede wszystkim, że wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, piece które obsługiwał w okresie zatrudnienia w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K. były piecami

przemysłowymi. Były to bowiem duże piece o dużych gabarytach, znacznie odbiegające od tych, którymi opala się domy jednorodzinne. Piece te nie były zautomatyzowane, służyły do ogrzewania dużych przychodni lekarskich, które były zakładami pracy i do wytwarzania ciepłej wody i pary na potrzeby tych przychodni.

Apelujący wyraził także pogląd zgodnie z którym, obecne brzmienie załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – dział XIV poz. 1., nakazuje uznać, że pracą w szczególnych warunkach jest każda praca nie zautomatyzowana palaczy, zaś sformułowanie „typu przemysłowego” odnosić należy wyłącznie do prac rusztowych kotłów parowych i wodnych. Z tego powodu w przypadku osób zatrudnionych na stanowisku „palaczy”

Z tych powodów skarżący wniósł o uwzględnienie apelacji, zmianę wyroku oraz przyznanie mu prawa do wnioskowanego świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i z tego powodu podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżony wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady swobodnej ich oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Apelacyjny podzielił więc ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i przyjął je za własne. Podzielił również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

W niniejszej sprawie spór skoncentrował się wokół oceny charakteru pracy wykonywanej przez J. N. we wskazanych przez niego okresach zatrudnienia w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K. na stanowisku palacza C.O. Zdaniem skarżącego praca przez niego wówczas wykonywana odpowiada stanowisku opisanemu w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – dział XIV poz. 1. opisanym jak „prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”. Oceny tej nie podzielił jednak Sąd I instancji, uznając, że brak jest dowodów na to, że J. N. w spornych okresach zatrudnienia wykonywał pracę przy piecach, będących piecami typu przemysłowego, jak wymaga tego treść przywołanego rozporządzenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stanowisko Sądu I instancji jest słuszne i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

Jako, że w spornych okresach zatrudnienia w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K. J. N. wykonywał prace palacza C.O. dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znacznie przedstawiała właściwa interpretacja opisu stanowiska pracy wymienionego w dziale XIV poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z rzeczoną przepisem pracami w szczególnych warunkach są „prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”. Wynika stąd jednoznacznie, że ustawodawca odnosi się w tym opisie do dwóch różnych stanowisk pracy tj. „pracy nie zautomatyzowanej palacza kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego” oraz „pracy nie zautomatyzowanej rusztowego kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”. W obu więc przypadkach rozporządzenie wymaga, by prace wykonywane na tych stanowiskach dotyczyły obsługi ściśle określonych instalacji tj. przemysłowych kotłów parowych lub wodnych. Tylko wtedy praca palacza lub rusztowego uznana może zostać za pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W pozostałych wypadkach prace palaczy lub rusztowych, choć świadczone z reguły w trudnych i szkodliwych dla zdrowia warunkach, nie mogą zostać uwzględnione w poczet szczególnego stażu pracy. Nie każda praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia jest, bowiem jednocześnie pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy. Mając zatem na uwadze jasne brzmienie

przesłanek określających stanowiska pracy opisane w wykazie A, dziale XIV, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ich interpretacja przedstawiona w treści wywiedzionej przez skarżącego apelacji, zgodnie z którą sformułowanie „typ przemysłowy” miałoby mieć zastosowanie wyłącznie do prac wykonywanych na stanowisku „rusztowego”, nie zaś na stanowisku „palacza”, pozostaje sprzeczna z literalnym brzmieniem wykazu, a co za tym idzie, wbrew intencji apelującego, nie może zostać przez niniejszy Sąd podzielona i zastosowana w przedmiotowej sprawie

Reasumując, warunkiem koniecznym uznania nie zautomatyzowanej pracy na stanowisku palacza za zgodną z obowiązującym brzmieniem rozporządzenia, a w konsekwencji podlegającą zaliczeniu w poczet szczególnego stażu pracy, o którym mowa w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach, jest wykazanie, że ubezpieczony pracą tą wykonywał przy kotłach parowych lub wodnych, jak również, że kotły te, były kotłami typu przemysłowego.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. nie zawiera legalnej definicji pojęcia: „kocioł parowy lub wodny typu przemysłowego”. Definicji tej nie zawiera także żaden z przepisów ustawy. W tej kwestii, wbrew twierdzeniom skarżącego, z powodzeniem znajduje zastosowanie przywołany przez Sąd I instancji wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 3 grudnia 2013 r. w sprawie III AUa 169/13, opubl. w LEX nr 1415904. Zgodnie z poglądem przedstawionym w przywołanym orzeczeniu kotłem typu przemysłowego jest kocioł umiejscowiony w ciągu technologicznym danego zakładu pracy, którego pracą ma zasadniczo dostarczać temu zakładowi energii w postaci pary (np. poruszającej rozmaite urządzenia i maszyny) lub gorącej wody wykorzystywanej w procesie produkcji. Kotłem typu grzewczego, jest zaś kocioł, którego zadaniem to dostarczanie ciepła, dla którego gorąca woda lub para jest jedynie nośnikiem lub też dostarczanie ciepłej wody i pary do celów użytkowych, ale nie przemysłowych (np. mycie, pranie, gotowanie). Pomiędzy tymi kotłami istnieje szereg technicznych różnic (m.in. temperatury uzyskiwane w komorze spalania, ciśnienie wody, czy pary, osiągane w instalacji, ilość i rodzaj spalanej paliwa), które powodują istotne różnice w ich obsłudze. Te zaś, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, wykluczają zastosowanie rozszerzającej wykładni zapisów Działu XIV, poz. 1 cytowanego rozporządzenia i objęcie nimi również prac przy obsłudze innych pleców (kotłów), nie będących kotłami typu przemysłowego.

Przywołane stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Sąd Apelacyjny w Łodzi w składzie tu obecny podziela i przyjmuje za własne. Wyeksponowane w jego uzasadnieniu różnice pomiędzy kotłem typu przemysłowego a kotłem grzewczym pozwalają na właściwe zakwalifikowanie prac zgodnie z opisem zawartym w wykazie A, dział XIV, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. O przemysłowym charakterze pieca nie stanowi zatem wyłącznie jego specyfikacja, moc oraz, tak podkreślane przez apelującego gabaryty. Istotne znaczenie ma również jego zastosowanie, przeznaczenie wytworzonej za jego sprawą energii. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zainstalowane w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K. piece obsługiwane przez J. N. w spornym okresie zatrudnienia, służyły wyłącznie do ogrzewania centralnego pomieszczeń w trakcie sezonów grzewczych oraz do grzania ciepłej wody przez cały rok. (...) przez nie wytwarzana nie służyła więc w żadnym razie do celów przemysłowych. Konkluzja ta nie pozwala zatem przyjąć, by w spornym okresie zatrudnienia J. N. wykonywał pracę tożsamą ze stanowiskiem wymienionym w wykazie.

Podkreślić przy tym należy, że w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, ustalenie szczegółowej specyfikacji obsługiwanych przez skarżącego instalacji, było niemożliwe. Bliższych danych dotyczących charakterystyki tych kotłów nie dostarczyły przedłożone w sprawie dokumenty. (...) w tym zakresie nie byli też w stanie podać ani wnioskodawca, ani też przesłuchani w sprawie świadkowie. Nie jest zaś rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. OSNC 2 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, opubl. OSNAPiUS 1999, nr 20, póż. 6621).

Tak opisanemu obowiązkowi skarżący jednak nie sprostał, powodując, że w świetle ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych prawidłowość orzeczenia Sądu Okręgowego nie budzi żadnych wątpliwości. Jako, że szczególny staż pracy nie został uzupełniony sporym w niniejszym postępowaniu okresem zatrudnienia J. N. w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K., nie spełnia on przesłanki co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, o której mowa w art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Uznając zatem rozstrzygnięcie Sądu I instancji za słuszne i zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Przewodnicząca: Sędziowie: